

PREMIUM

Annelie: ‘De spanning aan tafel liep vaak hoog op. Zodra het over eten ging, ontstond er ruzie’

Als je dochter of zoon een eetstoornis heeft, sta je als ouders machteloos. Annelie (60) vertelt wat er door haar heen ging in de periode haar dochter zichzelf uithongerde.

Tekst: [Emma de Witte](#)

Beeld: Ester Gebuis. Productie en styling: Karin van der Knoop. Visagie: Astrid Timmer, Wilma Scholte.

01 mei 2024

Annelie: “Ik ben altijd een heel zorgzame moeder geweest. Daar haalde ik mijn geluk en voldoening uit. Zodra mijn dochter Chantal rond haar zestiende enorm begon af te vallen, veranderde dit volledig. Ik werd ernstig bezorgd. Zo at ze alleen maar tomaten, appels en augurken. Per week gingen er een hoop potten met augurken doorheen, want ze geloofde dat die de vetverbranding stimuleerden. Daar denk ik nog vaak aan terug als ik in de supermarkt langs de augurken loop. Als ik destijds over het avondeten begon, vroeg ze me aldoor om kip klaar te maken. Dat deed ik, want ik dacht: dan krijgt ze nog wat voedingsstoffen binnen. Totdat Chantal de maaltijden die ik op haar verzoek klaarmaakte óók niet meer wilde eten.”

Onmacht

“Ondanks dat ik haar vertelde dat het ongezond was om zo eenzijdig te eten, hield ik wel rekening met haar wensen. Mijn man en ik hebben altijd een heel goed huwelijk gehad, maar als het over Chantal en eten ging, kregen we woorden met elkaar. Hij vond dat ze moest eten wat de pot schafte. Ik herinner me nog een keer dat Chantal had gevraagd of ik spinazie met kip wilde maken. Dat wilde ze nog wel eten, zei ze. Maar niets bleek minder waar. Mijn man ging toen naast haar zitten en drong erop aan dat ze haar bord leegat. Dat zorgde ervoor dat de spanning aan tafel vaak hoog opliep. Zodra het over eten ging, ontstond er ruzie. Ik vond het heel moeilijk om daarmee om te gaan en heb me vaak onmachtig gevoeld.

Het liefst hielp ik Chantal uit haar [eetstoornis](#), maar in plaats daarvan raakte ik met mezelf in de clinch. Ik wist niet meer waar ik goed aan deed. Naast dat ik veel onenigheid kreeg met mijn man, vond ik het moeilijk om me te verdelen tussen Chantal en haar jongere broer. Door de spanningen in huis bleef hij altijd maar boven in zijn kamer. Ik wilde er ook voor hem zijn, maar de eetstoornis van Chantal eiste mijn aandacht op. Ik zat tussen iedereen in.

Op een avond werden mijn man en ik door Chantal geroepen. Het was echt een noodkreet. We renden naar haar slaapkamer, waar ze ons vertelde dat ze zwarte vlekken zag en het gevoel had dat ze op een deinende boot zat. Nu was het genoeg geweest. Mijn man bracht haar een liga. Die moest ze opeten. We gaven haar de keuze: morgen direct professionele hulp zoeken of we bellen de ambulance. Dan zou Chantal sondevoeding krijgen in het ziekenhuis en dat was het laatste wat ze wilde. Onder druk van ons gaf Chantal toe dat ze hulp nodig had. Kort daarna ging ik met haar naar de huisarts. Daar probeerde ze haar conditie te verbergen door meerdere kledingstukken over elkaar aan te trekken. De huisarts doorzag haar en verwees Chantal door naar eetstoorniskliniek Rintveld. Dat was echt een opluchting. Eindelijk gebeurde er iets wat Chantal een stapje dichterbij een leven zonder [anorexia](#) zou brengen.”

Niet nog een keer

“In de kliniek werkten mensen die verstand hadden van eetstoornissen. Daar was ik blij mee, want ik was radeloos. Ik wilde Chantal absoluut niet kwijt en mijn man ook niet. We zijn eerder een dochter verloren door een ongeluk, nog voordat Chantal werd geboren. Het verlies van een kind wilden we niet nog eens meemaken.

Haar opname volgde binnen een paar maanden en ze is twee jaar in behandeling gebleven. In die tijd heb ik veel aan Chantal gedacht, omdat ik wist dat ze het daar moeilijk had. Mijn man en ik bezochten haar elke week. Soms waren die momenten best leuk, maar meestal zat Chantal er helemaal niet op te wachten dat we langskwamen. Ze wilde ons niet zien. Desondanks probeerde ik haar vaak moed in te spreken, want een andere weg was er niet meer; deze opname was het laatste redmiddel. Het heeft heel lang geduurd voordat het beter ging met Chantal en dat je dat ook aan haar kon zien.”

Schuldgevoel

Chantal (43): “Het contact met mijn ouders was meestal oppervlakkig. We hadden het met elkaar eigenlijk alleen maar over koetjes en kalfjes. Dat maakte ook dat ik het zo lastig vond als ze langskwamen in de kliniek. Ik voelde me niet begrepen. Ze namen me weleens mee naar een *Van der Valk* restaurant in de buurt om even weg te zijn van de kliniek. Daar bestelden mijn vader en moeder dan gebakjes. Ik voelde dat er van me werd verwacht dat ik die opat, met name door mijn vader. Zo ver was ik nog helemaal niet. Achteraf begrijp ik dat mijn moeder mij uit wanhoop moed insprak, maar destijds kreeg ik daar een enorm schuldgevoel van. Ik werd me bewust van wat ik haar en de rest van ons gezin aandeed met mijn eetstoornis. Ik deed echt mijn best om ervan af te komen, maar het ging niet snel.

Na lang uitstellen, kwam ik voor het eerst weer een keer thuis in het weekend. Dat verliep erg stroef. Vanuit Rintveld kreeg ik voedingslijsten mee. Ik voelde de teleurstelling van mijn ouders dat het nog altijd om eten draaide. Bij het avondeten zaten we niet met zijn vieren aan tafel, maar met zijn vijven; de eetstoornis had nog zó'n impact op ons gezin dat het was alsof er een extra persoon aan tafel zat die de situatie thuis domineerde. Er moest nog altijd rekening mee worden gehouden en dat zorgde ervoor dat de sfeer tijdens het eten allesbehalve ontspannen was.”

Kwetsbaarheid geeft verbinding

“Na twee ontzettend pittige jaren kwam ik uit de kliniek. Mijn leven ging door, maar ik voelde me leeg. Ik had mijn ouders hard nodig, maar we praatten nog steeds over koetjes en kalfjes. Dat ik geen steun en begrip kreeg, vond ik erg moeilijk. Inmiddels heb ik dit geaccepteerd en weet ik niet beter. Mijn moeder en ik hebben in diepe dalen gezeten, maar na heel wat jaren vonden we de verbinding met elkaar terug. Toen overleed mijn vader. Daar had mijn moeder veel verdriet van. Ik had ondertussen mijn eigen leven en mijn broer ook, dus viel mama in een zwart gat, want ze had niemand meer om te verzorgen. Haar leven was klaar, vond ze. Op de valreep heb ik haar gered van een overdosis medicijnen. Ze vervloekte me, zoals ik haar ook vaak heb vervloekt tijdens mijn eetstoornis. Achteraf is ze blij dat ze er nog is. Het is haar roeping om voor anderen te zorgen. Met de komst van haar kleinkinderen leefde ze dus echt op. De kwetsbare momenten hebben ons dichterbij elkaar gebracht en een sterke verbinding gegeven. Ze is vaak bij ons thuis. Al is het lang anders geweest, nu ben ik heel dankbaar voor ons contact.”